

Školský bonbóník

školský rok: 2016/2017

školský časopis číslo 3

ZŠ s MŠ, KOTEŠOVÁ 378

Obsah:

1.	Píšeme rozprávky	3
2.	Hokej	4
3.	Školský karneval	5
4.	Lesné zvieratká na Slovensku	6
5.	Slovenské pralesy	8
6.	Dopravná výchova	9
7.	Práce zaslané do literárnej súťaže	10
8.	Malá zbierka bájok	12
9.	Úvahy a listy deviatakov...	14
10.	Byť sám sebou	15

Obálka: predná strana - fotky z karnevalu
zadná strana - projekty z dopravnej výchovy

Vydáva:

ZŠ s MŠ, Kotešová 378

Adresa redakcie:

Kotešová 378, 013 61

Šéfredaktor:

Nina Hvorečná, žiačka 8. ročníka

Predseda redakčnej rady:

Sabína Veliká, žiačka 8. ročníka

Členovia redakčnej rady:

Slávka Škubáková, Lenka Litvíková,
Dominika Dipčárová, žiačky 8. ročníka
XIX.

Ročník:

XIX.

Vychádza:

pravidelne 4 – krát ročne

Číslo 3/2016-2017

vychádza 20. 4. 2017

Podiel pedagóga:

Mgr. A. Karchutňáková, technická pomoc

Píšeme rozprávky

Kráľovstvo kráľa Modráka

Bolo raz jedno modré mestečko. V tomto meste bolo všetko modré - modré domy, modrý ľudia, modrá tráva, dokonca aj slnko svietilo na modro. Ale nebolo to obyčajné mesto, bolo to kráľovstvo kráľa Modráka. Žil tu so svojím synom Kolorom, služobníctvom, poddanými, mudrcmi a radcami.

Jedného dňa prišiel kráľovský syn za svojím otcom s otázkou, prečo knihy píšu o zelenej tráve a žltom slnku, keď u nich je všetko rovnaké. Kráľ Modrák nechcel synovi povedať o modrej kliatke, a tak sa len vyhovárал, že v knihách sú rozprávky, nič skutočné, len výmysly ľudstva. Takáto odpoveď nestačila synovi Kolorovi a skoro ráno, keď ešte v kráľovstve nevyšlo modré slnko na oblohu, vydal sa cestou - necestou hľadať pravdu o zelenej tráve. Šiel týždne, možno aj mesiace a stretol krásnu bytosť ako nikdy pred tým.

Nebola modrá, mala ružovú tvár, dlhé červené vlasy a zelené oči. Onemel od údivu. Dievča zbieralo na modrej lúke modré kvety. Prihovoril sa jej, dievča chodilo tajne za kopec na modré kvietky, z ktorých si viala venček do vlasov. Bola to dcéra kráľovnej, ktorá dala zakliať susedné kráľovstvo na modro preto, lebo kráľ Modrák neprijal od susednej kráľovnej dar k narodeninám. Pohrdol novým kráľovským plášťom, lebo nebol modrý. A tak dostal novú farbu do daru, navždy a na všetko.

Ale všetko sa zmenilo, keď červenovlasé dievča sa zaľúbilo do modrého mládenca. Jej vlasy už neboli ohnivo červené, ale studeno modré, a vtedy srdce kráľovnej pochopilo, že dosť bolo hnevu. Vrátila farby susednému kráľovstvu, vystrojila svadbu a ako znak mieru poslala kráľovi Modrákovi krásny kráľovský plášť v modrej farbe. Odvtedy žili šťastne pod žltým slnkom a tešia sa opäť z krás farieb prírody.

N. Kubíková, 5. roč.

Traja bratia

Jedného dňa si traja bratia povedali, že sa poberú do sveta. Chceli odísť niečo priniesť.

Najstarší brat hovorí: „Ja si donesiem nevestu.“ Stredný brat povie: „A ja donesiem drahokamy.“ A posledný, najmladší brat rozmýšľal a povie: „A ja sa vo svete remeslo naučím.“

Pomaly prešli tri roky. Najstarší brat si nevestu nehľadal, len si bezstarostne sedel.

Stredný brat si námahu s hľadaním drahokamov nerobil. Iba o nich sníval. A najmladší brat sa po celé tri roky venoval stolárstvu. Bol veľmi šikovný a zaslúžil si odmenu. A jedného dňa mu stolár hovorí: „Za celé tri roky si dobre slúžil. Za to ti patrí vďaka a odmena. Dám ti moju jedinou dcéru a drahokamy.“ Najmladší brat poďakuje, prichystá koňa a zoberie si nevestu a drahokamy.

Doma ho už čakajú bratia a rodičia. A vtom sa objaví vo dverách. „Vitaj doma,“ povedia rodičia. A on s úsmevom na tvári povie: „Naučil som sa stolárstvu. Stolár mi dal za odmenu drahokamy a moju nevestu.“ O chvíľu bola svadba.

S. Donovalová, 5. roč.

O nepodarenom snehuliakovi

Na severnom póle žil jeden snehuliak, ktorý bol zvedavý. Jedného dňa sa snehuliak vybral k hraniciam severného pólu a nikomu to nepovedal. Zistil, že za hranicou je niečo zelené. Na druhý deň išiel za škriatkom Vriatkom a opýtal sa ho, čo je to zelené. Škriatok mu to nechcel povedať, lebo vedel, že by tam išiel a roztopil by sa. No nepodarený snehuliak sa tam vybral a keď prekročil hranicu, tak sa začal roztápať. Keď už mu odpadol mrkvový nos, tak si povedal: „Bolo mi to treba?“ No v tom sa objavili sane a v nich bol dedo Mráz a zachránil nepodareného snehuliaka. Koniec.

V. Jarošová, 5. roč.

O statočnom Kubovi

Bol raz jeden mlyn a v tom mlyne žil Kubo. Jedného dňa si pomyslel: „Nebudem sa ja na peci váľať, pôjdem ja do sveta.“ Ako tak ide, prišiel do jedného kráľovstva. V kráľovstve stretne kupca a pýta sa ho: „Prečo je tu tak smutno?“ „Lebo všetci žijeme v biede. Každý týždeň prídu traja čerti a všetko jedlo a peniaze nám zoberú.“ „Kupec, povedz všetkým, že sa už nemusia báť.“

Kubo čaká celý týždeň, až napokon prišli čerti a začali všetko brať. Kubo vraví:

„Zadržte a podťe si so mnou sily merať.“ Prvý čert chytí kameň, stlačí ho, až z neho ostal prach. „No, to je už dačo. A teraz ja!“ Kubo zobral maslo a stlačil ho až z neho ostala voda. „No čo?“ „Len ty počkaj!“ vraví druhý čert a vezme obrovský kameň a hodí ho do neba a povie: „Teraz ty.“ „No dobre!“ povie Kubo a chytí sýkorku a hodí ju do neba. Tretí čert hovorí: „Ak ma dokážeš premôcť, necháme toto kráľovstvo na pokoji.“ „No dobre!“ povie Kubo a trafil čerta kameňom do hlavy. Čert spadne a súhlasí: „No dobre, necháme toto mesto.“

A vtom čerti zmizli. A náš Kubo sa stal kráľom.

F. Nínis, 5. roč.

Hokej

My hokejisti srdcom hráme,
na ľade sa zabávame,
protivníkov zdoláme
aj medaile a pohár občas vyhráme.

Ten malý čierny otužilec (PUK)
do brány sa valí,
zvuk píšťalky ďalší gól hlási.
Takto sa vyhráva, takto sa to robí.

A nám zas v očiach zlato svieti.
To bol ale zápas, bola to dráma.
My videli sme bránku jedinú
a brankára vyhlásili sme za nášho hrdinu.

Ciki-caki-ciki-cak, hej hej hej!
Vyhrali sme, je to tak, hej hej hej!
Červená, biela, to sú farby naše,
porazili sme súpera, víťazstvo je NAŠE.

B. Balala, 5. ročník

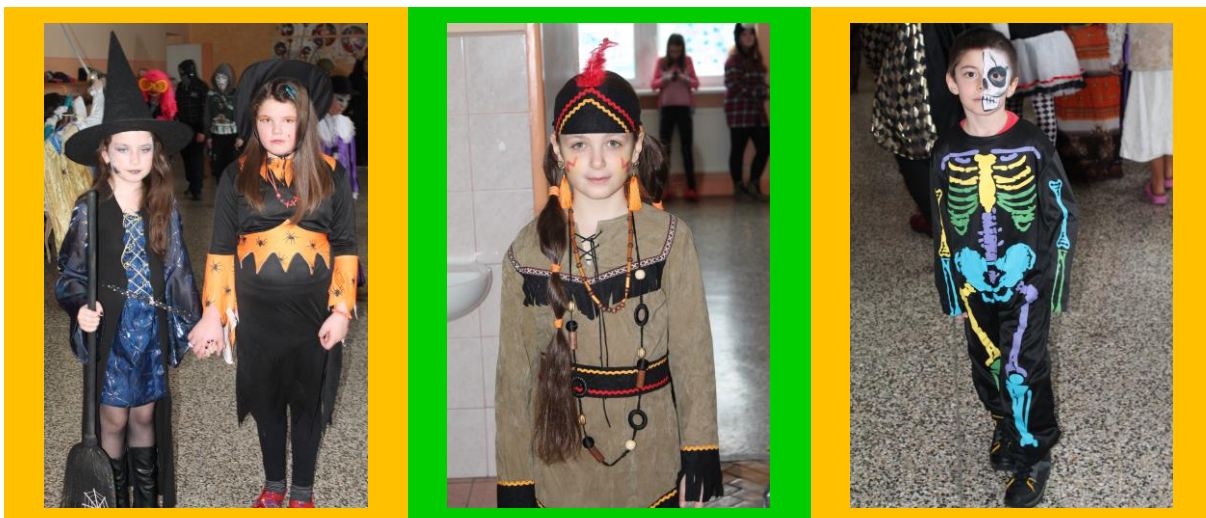
Školský karneval

Fašiangové obdobie je charakteristické množstvom plesov a karnevalov. Aj v našej škole je karneval už tradíciou. V tomto roku sa konal v piatok 2. februára.

Vyzdobená školská chodba sa zmenila na rozprávkovú krajinu, ktorá bola plná rozmanitých bytostí. Do tanca hrali žiaci 9. ročníka, ktorí sa postarali aj o súťaže pre mladších žiakov.

Naši žiaci sa zmenili na rôzne zvieratká (bocian, pes, pavúk, tučniak, motýle), rozprávkové bytosti (princazná, kráľovná, čarodejnice, víla, rytieri, kostry, čerti), bojovníkov (pirát, kovboj, vojaci, nindža), tanečnice, postavy z filmov, povestí (Spongebob, Šmoulinka, upír, Spider-Man, Mimoňka, čierna pani). Veľmi nás zaujali masky: gejša, semafor, futbalový tím, Indián, Indiánka. Kvalitu, originalitu i nápaditosť vyhodnotila porota zložená z učiteľov pedagogického zboru. Množstvo masiek bolo odmenených cenou. Nechýbalo ani občerstvenie. Po vyhodnotení masiek pokračovala diskotéka.

Lesné zvieratká na Slovensku

Líška hrdzavá

Je psovité šelma a patrí medzi všežravce. Líška žije v lese, kde sa nachádza aj jej nora, ale aj vo vidieckej krajine a na okrajoch miest. Noru väčšinou zaberie inému zvieratú alebo si ju sama vyhrabe.

Veverica stromová

Žije v korunách stromov, kde si stavia aj hniezda. Živí sa semenkami a orieškami, bobuľami, hubami, článkonožcami i mláďatami vtákov.

Sova obyčajná

Hniezdi v dutinách stromov, v skalných výklenkoch. Má výborný zrak a sluch. Loví v noci. Živí sa hlodavcami, obojživelníkmi, hmyzom aj vtákmi.

Sýkorka belavá

Obýva najmä listnaté lesy, ale aj parky a sady. Živí sa najmä voškami, húsenicami, menej ovocie a semená.

Diviak lesný

Živí sa korenkami, semenami, poľnými plodmi, drobnými živočíchmi aj zdochlinami. Je všežravec.

Jeleň lesný

Je bylinožravec, ale požiera aj lesné plody a kôru stromov.

Jež bledý

Je typický živočích okrajov listnatých lesov a je hmyzožravec.

Medveď hnedý

Je najväčšia šelma žijúca na Slovensku. Živí sa lesnými plodmi, malými cicavcami a rybami, ale loví aj veľké cicavce.

Z. Gašpercová, 3. ročník

Slovenské pralesy

PRALES je človekom nenarušený alebo len málo narušený prírodný les.

Na Slovensku máme aj pralesy. A to pôvodné bukové, ktoré sú zapísané v zozname svetového prírodného dedičstva UNESCO.

Badínsky prales je jedným z najstaršie chránených území na Slovensku, a to už od roku 1913. Nachádza sa zhruba 10 km od Banskej Bystrice.

Dobročský prales sa nachádza pri Brezne a nie je verejne prístupný. Platí tu prísny zákaz vstupu.

Najstaršia 450-ročná jedľa s obvodom takmer sedem metrov bola v Dobročskom pralesi v roku 1964 zlomená vetrom. Jej výška bola 56 metrov, čo je výška zhruba 20 poschodového paneláku. Aj ostatné stromy sú podobného vzrastu.

Prales Havešová sa pýši jedným z najvyšších bukových stromov na svete. Už od roku 1964 je prales prírodnou rezerváciou a od roku 1997 ho spolu s **pralesmi Rožok** a **Stužica** chráni aj Národný park Poloniny.

Vihorlatský prales je súčasťou Vihorlatských vrchov, obkolesujúcich Zemplínsku Šíravu. Sú tu aj 240 ročné buky.

O. Litvák, 3. tr.

Spoj čísla od 1 - 90. Obrázok vymaluj.

Dopravná výchova

Ako vyzerá a čím má byť vybavené oblečenie policajtov, záchranárov, požiarnikov, ako prežiť do príchodu záchranárov, ako sa správať v cestnej premávke, aké vybavenie majú sanitky, aká je úloha vrtuľníkov pri pátracích a záchranných akciách, aké čísla volať v prípade dopravnej a inej nehody,... a ešte oveľa viac sa dozvedeli žiaci na hodinách prvouky v 2. ročníku rámci dopravnej výchovy. Poznatky využili pri tvorbe projektov. (Ďalšie projekty sú na zadnej strane časopisu.)

Roman Janec

Záchranné zložky

V prípade núdze voláme 112.

158 - polícia

Polícia rieši rôzne prípady. Napríklad vraždy, prepady, krádeže, dopravné nehody aj dopravné priestupky. Ich heslo je „pomáhať a chrániť“. Policajti používajú policajné autá aj motorky, niekde aj kone, hlavne v mestách.

155 - zdravotníci

Zasahujú vždy v prípade ohrozenia ľudského života. Často zasahujú pri autonehodách, pri rôznych akútnych stavoch. Keď je niekto vážne chorý a jeho stav sa ešte zhorší, i pri nečakaných ťažkých úrazoch a situáciách. Špeciálne vozidlo je sanitka, v prípade potreby môže zasahovať i vrtuľník.

150 - hasiči

Zachraňujú nás i náš majetok. Hasiči pomáhajú v prípade požiaru, povodne i keď sa niekto topí i keď je niekto zakliesnený v aute pri autonehode. Používajú rôzne nástroje a pomôcky, najviac hadice a vodu. Ich špeciálne auto je hasičské auto.

žiaci 2. ročníka

Práce zaslané do literárnej súťaže Práva detí očami detí

Zlo plodí zlo

Kedysi jeden muž povedal, že „k víťazstvu zla stačí, aby dobrí ľudia sedeli so založenými rukami (Edmund Burke)“ a podľa mňa mal pravdu. Je úplne jedno, koľko dobrých ľudí na svete je, keď žiaden z nich to dobro nedáva. Radšej nech je len jeden a nech ho koná, lebo možno ho niekto zbadá a povie si: „Veď ten človek má pravdu!“ Hneď budú dvaja, možno sa to nezdá, ale predsa už ich je o 100 % viac.

Ale teraz k súčasnosti. Možno je na tomto svete veľa dobrých ľudí, vlastne ani nie možno, ale určite. Len veľa z nich sa buď bojí alebo sa zmení na zlého len preto, lebo je to ľahšie. Ja na posmrtný život neverím, a preto si myslím, že sa nám všetko vráti teraz. Ja verím, že to funguje na takom princípe, že dostaneš to, čo dáš. A teraz by som sa zamyslel: nemusíme ani v nič veriť, nemusí vlastne ani nič byť, len stačí, že si ľudia budú pamätať, kto im v ťažkých chvíľach pomohol. A potom keď budeš mať problém ty, tak ti pomôžu, v to verím.

No a v mojej práci by som rád rozobral tému „šikana“ a „prečo sa stávam spolupáchatelom, keď sa len pozerám“. So šikanou sa stretol určite každý, možno ako obeť, agresor a možno len ako divák, ale predsa! Rád by som hovoril tým divákovi - prečo ste nepomohli, keď ste videli, že ten človek trpí? Vedeli ste, že to nie je správne? Zostali ste stáť ako socha? Utiekli ste? To neviem, ale podľa sociálneho kódexu, ste spravili všetko zle, ak ste nepomohli. A nielen podľa sociálneho, ale aj duševného a vášho vnútorného. A potom, keď už z takej rýchlej, adrenalínovej situácie utečiete, tak si poviete: „Pomôžem inokedy alebo najbližšie...“ ale už aj tak ste spravili zlú vec!

A stanete sa teraz zlým človekom? Možno áno, ak to nenapravíte. Teraz by sme si mali všetci uvedomiť, že my ľudia môžeme dokázať čokoľvek, ak chceme. Spraviť dobrý skutok a môcť si líhať do postele s pocitom, že si niekomu pomohol. Podľa mňa by sa to aj vrátilo. Takže, pre budúcnosť - nikdy nepohrdni možnosťou pomôcť niekomu na kom vidíš, že pomôcť potrebuje. Na koniec si prajem, aby sa dobro šíriло a každý bol lepší ako včera a pamätal: „Hlúposť je najväčšie zlo. (Ján Werich).“

M. Šurík, 9. ročník

Keby som bola prezidentom sveta

Každý človek sa nedostane k moci prezidenta zo dňa na deň, no ale ak by som sa na taký post dostala práve ja a mala by som možnosť urobiť niečo, vďaka čomu by bolo deťom lepšie bez rozdielu na to, či majú rodinu alebo žijú v detskom domove, ani na chvíľu by som neváhala a pustila by som sa do práce.

Prvým mojím krokom by bolo to, že by sa vybuďovalo veľa ihrísk, lebo v dnešnej dobe sa deti nudia, a tak si radšej zapnú PC alebo telefón. Niektoré deti radi chodia von a vedia čo budú robiť, ale aj také, čo nevedia, čo budú robiť. To je už horšie. Takéto deti sa často dostanú do neprijemnosti, lebo spravia niečo zlé. Preto by sa mali ihriská stavať aj pre staršie deti ako sme my. Veď aj my máme právo sa zabávať, či nie?

Ďalším krokom by bolo dať deťom v detských domovoch športové veci (hokejky, korčule, kolobežky, lopty, bicykle,...), veci na vzdelanie (počítače, knihy,...), malú čiastku

peňazí, (aby si kúpili niečo čo chcú, nielen to, čo potrebujú), pretože oni nemajú peniaze, za ktoré by si to kúpili. Veď taká futbalová lopta si vyžaduje sústredenie a pohyb, takže by dieťa len tak nesedelo a nepozeralo do prázdna, ale rozvíjalo by svoj talent. Možno by z niekoho mohol byť nadchádzajúci majster sveta. Mali by sa im konať výlety po krajine. Ak by chceli ísť do tábora, tak by im to mal štát preplatiť.

Tam, kde žijú opustené matky s deťmi by mali byť veci na ich rozvoj a zábavu - počítač, bazén, trampolína,... Aj toto poskytuje nové možnosti pre deti, ktoré ich doposiaľ nemali. Matkám s deťmi by sa hodili väčšie priestory na ubytovanie, varenie, jedenie, spoločenské miestnosti,... Hodila by sa im nejaká finančná pomoc, aby sa ich deti mali lepšie.

Deti v nemocniciach to tiež nemajú ľahké, lebo sú pripútané na posteľ a nemajú pohyb, takže sú nútené pozerať TV a niečo v telefóne alebo na notebooku. Mal by sa pre ne vymyslieť program, pri ktorom sa aspoň na chvíľu zabavia.

Vybudovala by som parky pre zvieratá, aby sa nemuseli majitelia báť, že sa bude niekto hnevať, keď ich pes stúpi na trávku. Ďalšie parky pre ľudí na bicykloch, korčuliach, skateboardoch,... kde by boli dobré cesty a rampy na rôzne triky. Každý človek by mal mať právo na rozvíjanie svojho talentu.

Niektoré deti radi športujú a privítali by plavárne, športové centrá a haly na florbal, futsal, hokejbal, volejbal, stolný tenis,... Niektoré deti by sa radi venovali korčuľovaniu na ľade, či už krasokorčuľovaniu alebo hokeju, takže by som postavila štadióny na korčuľovanie, lebo vždy nezamrzne vodná plocha v našom okolí.

Ja len dúfam, že sa niekedy splní niečo z týchto mojich viet a všetkým deťom na svete prajem len radosť zo života. Veď ak chceme, aby sa tento svet rozvíjal len k tomu lepšiemu, musíme pre to aj niečo urobiť. Musíme myslieť ekologicky, aby sme si nezničili svoju planétu, lebo k tomu rýchlo napredujeme. Takže ak sa niekto z nás dostane na post prezidenta budem len dúfať, že sa bude pokúšať riadiť krajinu ekologicky, s rozumom a citom.

E. Hvorečná, 9. ročník

Keby som bola prezidentom sveta

Dnešný svet nie je prechádzka ružovým rajom. Je tu hlad, bezdomovectvo, chudoba. Naš svet nikdy nebol dokonalý a asi ani nikdy nebude.

Keby som bola prezidentom sveta prvá vec, ktorú by som zmenila, by bolo ukončenie najväčších svetových problémov. Ako je hlad, bezdomovectvo. Každý na tomto svete by mal kde bývať, netrpel by hladom. Keby som mala takúto moc zmeniť svet, neboli by žiadne vojny a teroristické útoky. Ľudia by sa naučili odpúšťať a rešpektovať jeden druhého. Politika a jej zástupcovia by nemali vplyv na ekonomiku, hospodárstvo ani na sociálny život. Pretože každý človek si zaslúži rovnaký prístup. Zmenila by som aj to, aby ženy mohli byť dlhšie pri svojich deťoch. Nebol by na tomto svete teror ani iné problémy.

Myslím si, že keby bol svet len trochu harmonickejší, nebolo by toľko závislostí a žiarlivosti. Život ľudí by bol krajší a milší. Všetci by sa mali navzájom rešpektovať a hľadať spôsob, ako spolu vychádzať, aby bol svet krajší.

K. Balalová, 9. ročník

Malá zbierka bájok

Rys ostrovid

V jeden krásny snečný deň sa v korune košatého stromu skrýval striehnuci rys. Nečakal dlho a tu sa uprostred čistinky zjavila krásna laň. Rys si však povedal, že počká na väčšiu korisť. Čakal, čakal, až napokon zadriemal. Keď sa prebudil, uvidel pred sebou poletovať krídle holubov. Zamyslel sa nad tým, pouvažoval, až sa rozhodol, že jeho výsosť „rys ostrovid“ nie je hodný žrať takú miniatúrnu korisť. Holuby odišli. Iná korisť už neprišla a rys ostal hladný.

Ponaučenie: *Nepremárni príležitosť, druhú šancu nemusíš dostať.*

Šimon Pavlík, 6. roč.

Líška, pes a sýkorka

Kedysi dávno žila jedna sýkorka, ktorá bola veľmi krásna. Jej najlepším priateľom bol pes. Raz sa rozprávali a sýkorka sedela na strome a pes vedľa stromu.

V tom išla okolo líška, ktorá si všimla sýkorku. Líška si rada pochutnávala na malých vtáčikoch, a tak pribehla k nim a prihovárala sa sýkorke: „Hm, aká si len pekná, sladučká, chutnučká a zlatučká.“ Takto lichotila sýkorke. Tej sa to páčilo, vzlietla smerom k líške. Líška ju chcela zožrať, ale pes ju zastavil a tak sýkorke zachránil život.

Ponaučenie: *Nie všetky pekné slová sú úprimné.*

Johanka Talačová, 6. roč.

O žirafe, ktorá mala dlhý krk

Jedného krásneho dňa sa narodilo sedem levícat, ale jedno bolo výnimočné. Bolo veľmi hravé a rado utekalo. Bývalo s rodinou vo veľkom levom úkryte. Oproti bývala žirafa, ktorej sa všetci smiali, že má dlhý krk aj nohy. Nikto sa s ňou nerozprával. Ale raz, keď išli leví rodičia na nočný lov, malé levíča ušlo, vyškríabalo sa na najvyšší strom a kňučalo o pomoc. Žirafa ho započula a ihneď pribehla: „Ahoj, maličký, hneď ťa dám dole, len chvíľu počkaj!“ Žirafa natiahla svoj dlhý krk a malého leva zložila dole. Medzitým sa vrátili leví rodičia domov a všimli si, že im chýba jedno levíča. Ihneď sa ho vydali hľadať. No pri dverách ich už čakala žirafa, ktorá malé levíča zachránila. „Ty si ho našla!“ vraví mama levica. „Ďakujeme.“ „Rado sa stalo, ale nabudúce ich môžem postrážiť aj ja!“ ponúkla sa žirafka. „Tak vidíš, aj dlhý krk sa dá rozumne využiť,“ vraví mama levica. Všetci sa rozlúčili a šli si ľahnúť. A spali utešene až do rána.

Ponaučenie: *I chatrný priateľ dobrý býva.*

Dominika Keraková, 6. roč.

O dvoch sliepkach

Jedného slnečného dňa sa sliepky v kuríne dohadovali, čo budú robiť. Jedna povedala druhej: „ Išla by si so mnou dnes do lesa? Chcela by som zažiť nejaké dobrodružstvo.“ Druhá súhlasila. Lákalo ju tiež zažiť niečo zaujímavé. Pred obedom teda vyrazili na výlet.

„ Dobrý deň, zvieratká, ktože sa k nám pridá? Ideme zažiť dobrodružstvo!“ stále vykrikovala na plný zobák. Lenže žiadne zvieratá tam neboli. Druhá sliepka tíško kráčala a sledovala terén. Zrazu zbadala jastraba. Už vedela, prečo sú všetky zvieratá schované. Začala hľadať vhodné miesto, kde by sa ukryla. Zatiaľ, čo prvá sliepka stále niečo vykrikovala, privolala jastraba a doplatila na to životom.

Ponaučenie: *MLčať je zlato. Niekedy je lepšie byť tichší a vnímavejší.*

Gabika Kyčerková, 6. roč.

O líške a havranovi

Raz sa stretla líška s havranom a hovorí mu: „ Počúvaj, ja mám taký krásny bytík. Nechcel by si prísť na návštevu?“ Havran odpovedal: „ To sa nedá odmietnuť. Prídem.“

Líška si uvedomila, ako zaklamala, pretože bývala v obyčajnej nore. Preto prišla k svojej najlepšej kamarátke, či by havrana nemohla priviesť do jej príbytku. Kamarátka súhlasila.

Havran teda prišiel. Naobedovali sa a líška hovorí: „Nechcel by si ešte ostať?“ Havran odpovedal: „ Veľmi rád.“ Líšku napadlo, že by si mohli zatancovať. A ako tancovali, pred nimi boli dve vázy. Líška sa pošmykla, rozbila ich, začala panikáriť, že ju kamarátka roztrhá. Havran sa opýtal: „ Ako ťa môže roztrhať, keď to je tvoj byt?“ Líška išla s pravdou von: „ Toto nie je môj byt!“ Vzápätí havran odišiel a líška pykala za svoje klamstvo i rozbité vázy.

Ponaučenie: *Klamať sa nevypláca. Neskôr na klamstvo doplatíš.*

Kristína Lokšíková, 6. roč.

Dve rybky

Boli raz dve rybky. Jedna belička a druhý ostriež. Belička bola svalnatá, silná. Ostriež bol chudý, slabý, vyhladnutý. Belička sa ostriežovi vysmiala, že je taký škaredý a pichľavý, že ho nikto nemá rád.

Raz išli na prechádzku cez nebezpečné územie plné šťúk. Jedna šťuka chňapla beličku a ona začala kričať o pomoc. Ostriež rýchlo plával za šťukou a popichal ju. Vtedy šťuka pustila beličku a spolu s ostriežom rýchlo odplávali.

Ponaučenie: *V núdzi poznáš priateľa.*

Braňo Hvorečný, 6. roč.

Úvahy a listy deviatakov inšpirované románom Victora Huga a jeho hlavnou hrdinkou Cosette

Milá Cosette,

vôbec neviem, ako mám začať. Tak to skúsím takto. Za úlohu Ti mám napísať list, v ktorom porovnam deti dnes s deťmi v minulosti. Podľa mňa by sa to lepšie písalo niekomu staršiemu, dospelému, ako mne, keďže som ešte sama dieťa a neviem to porovnať. Z toho, čo som sa dočítala na rôznych stránkach a v knihách, to mali deti ako Ty v minulosti ťažké. Ľahké to mali len deti bohatších ľudí. Ostatné deti boli ako takí otroci.

V dnešnej dobe je to oveľa lepšie, ale tiež sa občas nájdu deti, ktoré nemajú bohatých rodičov a správajú sa k nim horšie ako ku zvieratám. Výhodou dnešnej doby sú pre deti práva dieťaťa, ktoré v minulosti neboli. Na druhej strane, v minulosti sa deti k rodičom správali oveľa lepšie, slušnejšie ako dnes. Deti si viac vážili všetko, čo mali, aj keď to vlastne nebolo skoro nič. Dnes deti rodičom nadávajú, neposlúchajú ich a robia si, čo chcú, aj keď sa rodičia snažia. Keby som sa mala rozhodnúť, či by som chcela žiť v minulosti alebo dnes, popravde, nevedela by som sa rozhodnúť. Verím v to, že aj prítomnosť aj minulosť majú svoje výhody aj nevýhody.

Viem, že to nepôjde, ale rada by som vedela, aký máš na to názor aj ty. V písaní listov nie som moc dobrá a ešte k tomu to aj tak vyzerá skôr ako normálny sloh, takže tu by som to ukončila.

Ahoj!

M. Mičianová

Milá Cosette,

vidím, aký bol život kedysi a dnes vďaka Tvojmu príbehu. Viem, že si to mala ťažké, no nedá sa povedať, že by boli všetky deti v dnešnej dobe šťastné.

V dnešnej dobe sú aj také deti, ktoré žijú v podobných podmienkach ako Ty. Pracujú od mladého veku a zarábajú úbohé peniaze za prácu, ktorú vykonávajú. No lenže sú aj také deti, ktoré majú všetko a stále si niečo pýtajú, lebo nie sú spokojné s tým, čo majú. Je to niečo ako Ty v porovnaní s Eponine a Azelme. Ty si bola šťastná aspoň za tú handru, ktorú máš na sebe, kým ony boli naobliekané ako niekto, kto býva na Aljaške. Zatiaľ, čo sa ony hrali s bábou, Ty si musela pracovať a keď Ti dovolili hrať sa, tak si mala iba niekoľko starých handričiek a olovenú šabličku.

Neviem, prečo sa to stáva, že sú deti využívané na prácu, za ktorú dostanú menej ako štvrtinu plnej sumy služby alebo výrobku, ktorý urobia.

Dieťa by nemalo byť obmedzované, malo by prísť na svoj talent a ten rozvíjať. Malo by sa vzdelávať a hrať, nie pracovať od rána do večera. Malo by povedať svoj názor na veci, čo sa ho týkajú a nie sa schovávať, aby nebolo zbité za svoj názor. A keď už niečo povie, tak by malo byť vypočuté a nie odmietnuté.

Ved' detstvo je asi najkrajšie obdobie nášho života, lebo spoznávame nové veci a ľudí, vzdelávame sa, rozvíjame sa a objavujeme, čo je v nás skryté. Preto by sme nemali byť obmedzovaní v tom, čo nás baví.

Cosette, chcela by som sa Ti poďakovať za to, že vidím, ako sa svet z jednej strany zmenil a z druhej nie.

S pozdravom

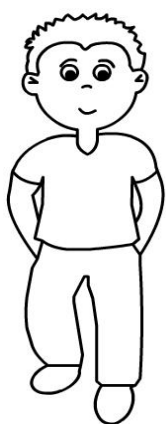
E. Hvorečná

Dnes a kedysi

Keď si porovnáam dobu dnes a kedysi, bolo to hrozné. Deti aj dospelí nemali jedlo, oblečenie, ani vlastný dom. Boli proste chudobní a utrápení. Za každý kúsok jedla boli vďační. Radovali sa, keď si v zime mohli obliecť starý kabát, ktorý ich na chvíľu ohrial. Veľa ľudí si to dnes vôbec neuvedomuje. Neuvedomujú si, aké šťastie je narodiť sa tu. Teraz, v dobe, keď všetci majú to, čo potrebujú. Skoro každý človek vlastní drahý telefón, značkové oblečenie, drahé parfumy, hodinky, počítače. Každý z nás má strechu nad hlavou, útulnú izbu, veľa jedla, pitnú vodu a takmer nikto si to neváži, neoceňuje a berie to skôr ako samozrejmosť. Väčšina vôbec nie je vďačná.

Všetci by sa nad touto témou mali zamyslieť, pretože dnešná doba oproti minulej je oveľa lepšia a je smutné, že veľa ľudí to nezaujíma a nevážia si to, čo majú.

S. Štefániková

Byť sám sebou?

Braňo Danaj - VIII. ročník

Je potrebné byť sám sebou? V mojom živote sa nehrám na nič. Kamaráti ma nenúti robiť to, čo nechcem. Nehrám sa pred nimi na nič, čím nie som. V škole medzi kamarátmi sa cítim sám sebou, ale niekedy byť sám sebou nie je také ľahké. Napríklad, keď ostatní začnú nadávať, ty sa k nim pridáš, aby ťa pridali do svojej bandy. Byť sám sebou znamená, robiť svoje rozhodnutia a niekedy aj vyčnievať z radu.

Lenka Litvíková - VIII. ročník

Byť sám sebou?

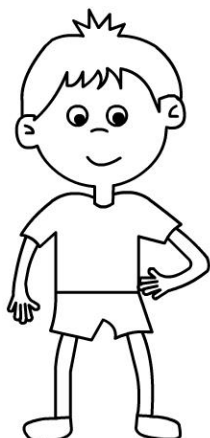
Čo to vlastne znamená? O sebe by som povedala, že som sama sebou, že zapadám do kolektívu taká, aká som. Mám svoje záľuby a nedovolím, aby mi ich niekto zobral, aby ma zmenil. V našej triede sa pomerne dosť nadáva. Našťastie medzi týchto ľudí nepatrím. Napriek tomu, že chcem medzi týchto ľudí zapadnúť, nezačnem nadávať, poviem si "NIE". Byť sám sebou teda znamená držať sa vlastných záujmov, mať niečo svoje a nevzdať sa toho, kým skutočne som, teda byť sám sebou.

Janko Litvík - IX. ročník

Byť sám sebou?

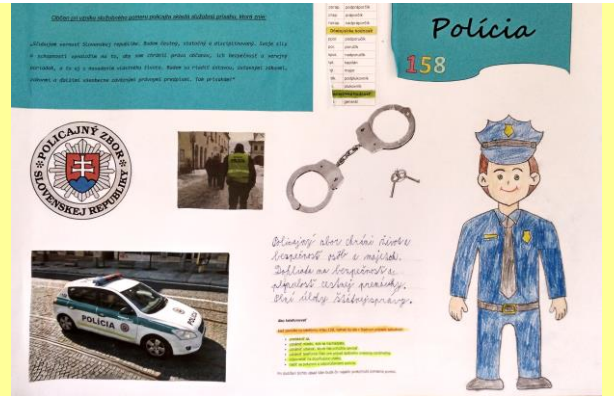
Čo znamená byť sám sebou? Ak chcem byť sám sebou, nenechám nikoho za seba rozhodovať, rozmýšľam sám. Tak napríklad ak som dobrý v učení, nehanbím sa za to, veď vďaka tomu môžem ísť na lepšiu školu. Napr. na takú, aká by ma bavila. Byť sám sebou by mal byť každý človek. Nemali by sme robiť to čo ostatní, ak chceme mať viac kamarátov alebo patriť do nejakej skupiny. Ak nesúhlasíš s tým, čo sa robí napr. v triede, tak musíš povedať nie a odmietnuť to. Musíš byť sám sebou!

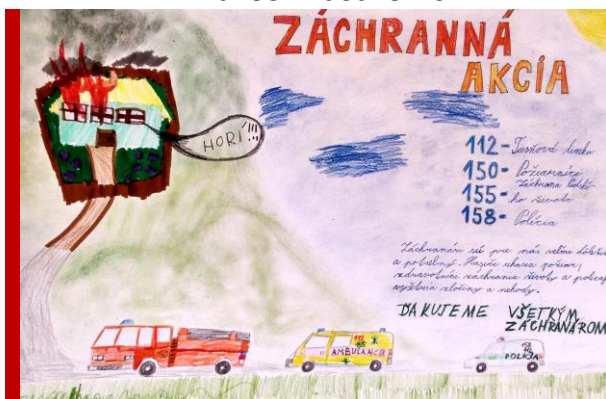
Projekty z dopravnej výchovy

Maroš Masarovič

Vilko Begáň

Katka Tomaščíková

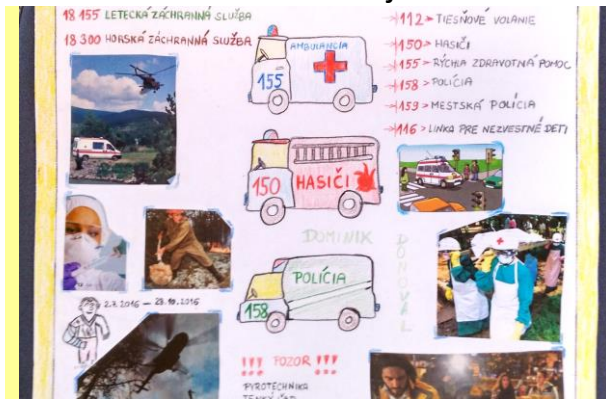
Anička Lamlechová

Helenka Cabajová

Maťo Kapustniak

Dominik Donoval

Tamarka Chalupianská